

i Medfør af hin Lovs § 14. Hvad dette sidste angaar, bør der dog sættes en Frist, inden hvilken Paaanken bør finde Sted — Udvalget har fundet en Frist af 3 Maanedere passende —, og fremdeles finder man det hensigtsmæssigt udtrykkelig at tilføje, i Lighed med hvad der er bestemt i Lov 11. Februar 1863 § 14 for en anden Eventualitets Skyld, at de yderligere Oplysninger, som i Tilfælde af saadan Paaanke maatte findes fornødne, skulle søges tilvejebragte ved en af Afdelingerne for kriminelle Sagers Behandling. Medens Udvalget altsaa for saa vidt tiltræder Tanken i Lovforslagets § 16, finder man, at Paragraffens Regel, at Justitsministeren kan bestemme Genoptagelse og egentlig kriminalretlig Behandling af en Sag, der i Medfør af nævnte Lovs § 17 er bleven sluttet uden Dom, gaar for vidt, idet den gaar Tiltalte, for hvem Sagens Slutning paa den omtalte Maade maa have samme Betydning som Dom i Sagen, for nær. Findes det i visse Sager uheldigt, at Dommeren har Adgang til at slutte Sagen paa den der nævnte Maade uden Dom, bør denne Afgørelsesmaade udelukkes ved en almindelig Regel, saaledes som det er sket ved Loven af 11. Maj 1897 og gentaget ved Lovforslagets § 2. Skulde Dommeren imod en saadan Regel have sluttet Sagen uden Dom, er det rimeligt, at Justitsministeren kan bestemme Genoptagelse og den almindelige kriminalretlige Behandling. Men udover dette Tilfælde finder Flertallet ikke, at der bør kunne gaas. I Overensstemmelse med disse Betragtninger er den ny Affattelse, som foreslaas i Ændringsforslag Nr. 22, formuleret.

I Lovforslagets 3die Kapitel, §§ 17—20, gives der Regler om Indførelsen af et hidtil i vor Ret ukendt Institut, de saakaldte „betingede Straffedomme“, o: Domme, der fælde til Straf, men hvis Fuldbyrkelse af Dommeren kan udsættes og efter en vis Tids Forløb bortfalder, saafremt de derfor fastsatte Betingelser overholdes. En Del af Udvalgets Medlemmer er ikke uden Betænkelighed ved Optagelsen af dette Institut i vor Ret. Betænkeligheden skri-

ver sig i første Række fra den samme Grund, som er udtalt ved flere af Lovforslagets foregaaende Paragraffer (§§ 12—14), nemlig at Straffetruselens Kraft vil lide og Retssikkerheden forringes ved denne Ordning, hvorved der gives Lovovertræderen en ny Chance til at slippe for virkelig at komme til at lide den Straf, han efter Loven har forskyldt, og saaledes — for at tale i et forretningsmæssigt Forbrydersprog — Driftsrisikoen ved Forbryderhaandværket formindskes. Dertil kommer, at en effektiv Kontrol med Betingelsernes Overholdelse ikke lader sig tilvejebringe, hvad der forøger Chancen for og Lovovertræderes Haab om at undgaa Straffen. Men dernæst haves der ogsaa, bortset herfra, nogen Betænkelighed ved at lægge Myndighed til at udsætte Dommens Fuldbyrkelse i Dommerens Haand. Dette er en Udvidelse af Dommermyndigheden af en ganske anden Karakter end den Myndighed, Dommeren har til at udmaale Straffen indenfor visse af Loven fastsatte Rammer. Dommermyndigheden strækkes her ind paa et Omraade, der efter sin Natur nærmest maa tilkomme Administrationen, hvis Beføjelse til i Kraft af Benaadningsretten at konkurrere med Domstolene i dette Punkt ikke kan afskæres, ligesom den ogsaa strækker sig til et videre Omraade, end der ved Lovforslagets Bestemmelse er tiltænkt Domstolene. Endelig findes det, at den hele Ordning staar i daarlig Samklang med den Tendens, der paa andre Punkter gør sig gældende i Lovforslaget til at begrænse Dommerens Myndighed, saaledes ved den Bestemmelse i § 2, der udelukker Afgørelse uden Dom, efter Lov 11. Februar 1863, § 17, i visse Voldssager, samt naar Dommeren i § 5 bindes til ufravigelig, hvis de lovbestemte Betingelser ere til Stede, at idømme legemlig Straf som Tillægsstraf. At han i dette sidste Tilfælde ikke heller maa kunne udsætte Straffedommens Fuldbyrkelse, er vel en Selvfølge, og det er ogsaa forudsat ved Formuleringen af § 17. Derimod gælder det samme ikke med Hensyn til det i § 2 nævnte Tilfælde